



НЕВЪСТАТА НА СЕЛСКИЯ ЧОРБАДЖИЯ.

(Норвежка приказка).

Нѣкога си живѣлъ на село голѣмъ чорбаджия. Той ималъ хубава кѣща, много имоти и много пари, които давалъ съ лихва на бѣднитѣ селяни. Но имало нѣщо да му куца: Той билъ вдовецъ.

Често идзало да му работи момичето на неговия съѣдъ. На чорбаджията се харесала много тази хубава дѣвойка. Тѣй като родителитѣ ѝ били много бѣдни хора, чорбаджията си мислилъ, че тѣ веднага ще му я дадатъ, щомъ той я поиска.

Затова веднѣжъ чорбаджията казалъ на дѣвойката, че е научилъ пакъ да се жени.

— Да, да, защо не, — казалъ му тя, кто се подсмивалъ.

— И азъ съмъ те избралъ ти да ми станешъ невѣста, — казалъ ѝ чорбаджията.

— Азъ ли? Много благодаря, но това не може да бѣде! — отвърнало момичето.

Чорбаджията не билъ наученъ да му се отказва. Колкото повече момичето го не искало, толкова повече го искалъ той. И като видѣлъ, че не ще го склони за нищо, той обѣщалъ да имъ опрости цѣлия дългъ и да имъ даде една нива.

Но нито съ добро, нито съ лошо се съгласявало момичето.

— Не го искамъ този изедникъ, ако ще и да ме позлати! — отговаряло то на баща си.

Чорбаджията чакалъ напразно всѣки день. Той се ядосалъ много, смързалъ бащата и му казалъ, че той нѣма повече търпение да чака.

Бащата мислилъ, мислилъ, па казалъ:

— Азъ не мога да я накарамъ да те вземе насила. Н ъдобруъ ще бѣде да приготвимъ всичко за свадба. Като се събе-